

За п'ять років

КУПИТИ

Яскрава, сильна та зовсім неочікувана історія кохання!

Денні Кохан звикла планувати своє життя. Кар'єра, стосунки, близькі - усе завжди під її контролем. Того дня для неї все складалося неперевершено. Денні влаштувалася на роботу в компанію мрії, потім у ресторані коханий освідчився їй. Усе до неможливості добре.

Дівчина засинає щасливою... І прокидається в незнайомій квартирі з незнайомим чоловіком та обручкою на пальці. А на календарі те саме число... тільки за п'ять років. Вона наче провалилася у своє майбутнє - але зовсім не таке, як планувала. Денні розплющує очі й розуміє, що це був лише сон. Та дуже скоро дещо з видіння втілюється у реальному житті...

Бестселер New York Times

РЕБЕККА СІРА

За п'ятю років

КСД

REBECCA SERLE

*In
Five
Years*

A NOVEL

РЕБЕККА СІРА

*За
п'ять
років*

РОМАН

ХАРКІВ **КСД**
2024

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0947-4 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням:
Serle R. In Five Years : A Novel / Rebecca Serle. — New York : Atria Books, 2020. — 240 p.

Переклад з англійської *Анастасії Дмитрів*

Сірл Р.

С40 За п'ять років : роман / Ребекка Сірл ; пер. з англ. А. Дмитрів. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 288 с.

ISBN 978-617-15-0725-8
ISBN 978-1-9821-3744-1 (англ.)

Денні Кохан звикла планувати своє життя. Кар'єра, стосунки, близькі — усе завжди під її контролем. Того дня для неї все складалося неперевершено. Денні влаштувалася на роботу в компанію мрії, потім у ресторані коханий освідчився їй. Усе до неможливості добре. Дівчина засинає щасливою... І прокидається в незнайомій квартирі з незнайомим чоловіком та обручкою на пальці. А на календарі те саме число... тільки за п'ять років. Вона наче провалилася у своє майбутнє — але зовсім не таке, як планувала. Денні розплющує очі й розуміє, що це був лише сон... Та дуже скоро дещо з видіння втілюється у реальному житті...

УДК 821.111(73)

© Rebecca Serle, 2020

© Depositphotos.com / mail.hebstreit.com, обкладинка, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

*Присвячується Лейлі Сейлз,
яка осяяла останніх п'ять років
і ще п'ять до того.
Ми снили цим, бо це вже сталося.*

«Майбутнє — єдина річ, на яку ти можеш розраховувати, дитя, — сказав він. — *Майбутнє завжди знайде тебе. Стій спокійно, і воно прийде до тебе.* Так само, як земля неминуче прямує до моря».
Меріанн Віггінс, «Свідчення невидимих речей»

Прогулянка через міст до Мангеттена.

Пиріг.¹
Нора Ефрон

¹ Уривок з останньої книги Нори Ефрон, у якому вона перелічувала, за чим буде сумувати.
(Тут і далі прим. перекл.)

Розділ перший

Двадцять п'ять. До стількох я рахую щоранку, перш ніж розплющити очі. Це медитативна заспокійлива практика, що допомагає покращити пам'ять, концентрацію та увагу, але насправді я роблю це тому, що саме за цей час мій хлопець Девід встає з ліжка та вмикає кавоварку, тож я можу вбирати свіжі пахощі кавових зерен.

Тридцять шість. Упродовж стількох хвилин я встигаю почистити зуби, сходити в душ, нанести тонік, сироватку, крем, макіяж та одягнути діловий костюм. Якщо мити голову — сорок три.

Вісімнадцять. Час, необхідний, щоб дійти до роботи від нашої квартири на Мюррей-Гілл до Іст-47-ої вулиці, де розташований офіс юридичної контори «Саттер, Бойт і Барн».

Двадцять чотири. Стільки місяців, на мою думку, варто зустрічатися з людиною, перш ніж з'їхатися.

Двадцять вісім. Сприятливий час для заручин.

Тридцять. Належний вік, щоб іти під вінець.

Мене звуть Денні Кохан. І я вірю, що жити потрібно, керуючись числами.

— Гарної співбесіди, — побажав Девід, щойно я увійшла в кухню. Сьогодні. П'ятнадцятого грудня. Я ще в халаті, волосся загорнуте в рушник. Він досі в піжамі, а в його каштановій шевелюрі вже чимало сивих волосин як на того, кому ще й тридцяти нема, але мені це до вподоби. Додає йому поважного вигляду, особливо коли він (доволі часто) надіває окуляри.

— Дякую, — відповідаю я. Потім обіймаю його, цілую в шию, а слідом — у губи. Я вже встигла почистити зуби, а от у Девіда ніколи не тхне з рота вранці. Ніколи. Коли ми лиш почали зустрічатися, я гадала, він встає швидше, щоб почистити зуби, але коли з'їхалися, збагнула, що це просто його нормальний стан. Він так прокидається. Чого не скажеш про мене.

— Кава готова.

Він мружиться, дивлячись на мене, і моє серце тьохкає від його вигляду, від того, як він супиться, намагаючись сфокусувати погляд без контактних лінз.

Потім бере філіжанку і наливає каву. Я йду до холодильника, і він простягає її мені, щоб я додала крапельку вершків. «Coffe mate» з фундуком. Девід вважає це святотатством, але купує їх, щоб потішити мене. Така вже він людина. Докірливий та турботливий водночас.

Я беру чашку і сідаю в закапелку на кухні, звідки відкривається краєвид на Третю авеню. Мюррей-Гілл — не найпрестижніший район Нью-Йорка, до того ж має погану славу (кожен дітвак з єврейського студентського братства чи сестринства в межах трьох штатів² переїжджає сюди після завершення навчання; скрізь на вулиці можна наштовхнутися на світшоти Пенсильванського університету), але це єдине місце в місті, де ми могли дозволити собі двокімнатну квартиру з повноцінною кухнею та швейцаром, крім того на двох ми заробляємо більше, ніж будь-яка пара двадцятивосьмирічних може собі це уявити.

Девід працює у сфері фінансів, він інвестиційний банкір у «Тішмен Спаєр», конгломераті нерухомості. Я — корпоративний юрист. І сьогодні в мене співбесіда в найкращій юридичній компанії міста. «Вахтелл». Мекка. Вершина. Міфічна штаб-квартира, що міститься у сталеві-чорній фортеці на Вест-52-ій вулиці. Там працюють найкращі юристи країни. Список клієнтів неосяжний, вони представляють усіх: «Боїнг», ІНГ, АТ&Т. Найбільші корпоративні злиття, угоди, що визначають перипетії наших глобальних ринків, — усе відбувається в цих стінах.

Я мріяла працювати у «Вахтелл», відколи мені виповнилося десять, коли мій батько брав мене в місто на обід у «Серендіпіті» та пообідню виставу. Ми проходили повз усі величні будівлі на Таймс-Сквер, а потім я наполягала, щоб ми прогулялися до Вест-51-ої та 52-ої вулиць, щоб я могла подивитися на будівлю «СBS», де з 1965 року історично розташовувався офіс «Вахтелл».

— Сьогодні ти всіх порвеш, люба, — каже Девід. Він витягує руки над головою, демонструючи торс. Девід високий і довготелесий. Усі його футболки трохи підскакують, коли він потягується, а я і не скаржуся. — Ти готова?

— Звісно.

Коли питання про цю співбесіду пролунало вперше, я подумала, що це жарт. Мені телефонує рекрутер із «Вахтелл», ага, аякже. Белла, моя найкраща подруга — схиблена на розіграшах, навіжена білявка, —

напевно, когось підкупила. Але ж ні, усе було по-справжньому. «Вахтелл, Ліптон, Розен & Кац» бажали запросити мене на співбесіду. Сьогодні, п'ятнадцятого грудня. Я позначила цю дату у своєму записнику фломастером «Шарпі». Тепер цей запис не стерти.

— Не забудь, що сьогодні ми йдемо на святкову вечерю, — нагадав Девід.

— Я не дізнаюся, чи отримала роботу, вже сьогодні, — кажу я йому. — Так не буває на співбесідах.

— Справді? То поясни мені, як все працює, — він фліртує зі мною. Девід чудово фліртує. Про це навіть не здогадуєшся, адже він переважно дуже стриманий, але в нього надзвичайно гострий, дотепний розум. Це одна з речей, які я найбільше люблю в ньому. І цим він спершу мене й привабив.

Я здіймаю брови, тож він поступається.

— Звісно, ти отримаєш цю роботу. Це ж у твоєму плані.

— Дякую за таку впевненість.

Я не напосідаю на нього, бо знаю, що чекає на мене сьогодні. Девід не вміє берегти таємниці, а брехати — поготів. Сьогодні, на другий місяць після мого двадцять восьмого дня народження, Девід Ендрю Розен освідчиться мені.

— Дві ложки пластівців із родзинками, половинку банана? — запитує він та простягає мені тарілку.

— У такий день не обійтись без бейгла, — кажу я. — Із сигом. Ти ж знаєш.

Перш ніж взятися за важливу справу, я неодмінно мушу завітати в «Сардж» на Третій авеню. Їхній салат із сигом не поступається салату з «Катц» у центрі, і очікування, навіть попри чергу, ніколи не перевищує чотирьох із половиною хвилин. Я впиваюся їхньою віддачею.

— Не забудь жуйку, — порадив Девід, уможуваючись поруч зі мною. Я невинно покліпала і зробила ковток кави. Солодке тепло розлилося всередині.

— Щось ти забарився, — зауважила я. До мене щойно дійшло. Він мав би піти ще кілька годин тому. У такий час він зазвичай уже працює. Мені спало на думку, що він, мабуть, узагалі не піде сьогодні в офіс. Напевно, треба ще забрати каблучку.

— Я подумав, що можу тебе провести, — він зиркнув на годинник. Це Apple. Я купила його на нашу другу річницю, чотири місяці тому. — Але мені треба бігти. Я ще хотів потренуватися.

Девід ніколи не тренується. У нього є місячний абонемент в «Іконокс», яким він користувався, мабуть, двічі за останні два з половиною роки. Девід від природи худорлявий та іноді бігає на вихідних.

Даремні витрати — предмет постійних суперечок між нами, але я вирішила не порушувати цю тему сьогодні вранці. Не хочу, щоб щось стало на заваді, і вже точно не так рано.

— Звичайно, — кажу я. — Піду збиратися.

— Але ти ще маєш час, — Девід притягує мене до себе і лізе рукою за комір мого халата. Я дозволяю їй затриматись там на одну, дві, три, чотири...

— Гадала, ти спізнюєшся. А мені не можна відволікатися.

Девід киває. Цілує мене. Він завжди все розуміє.

— У такому разі, ми надолужимо ввечері, — каже він.

— Не дражни мене, — я ущипнула його за руку.

Задзвенів мій мобільний, що заряджається на тумбочці в спальні, і я йду на звук. На екрані з'являється фотографія блакитноокої, білявої богині шикса³, що висолопила язика. Белла. Я здивована. Моя найкраща подруга не спить до полудня лише за однієї умови — якщо вона взагалі не лягала.

— Доброго ранку, — кажу я їй. — Де ти? Не в Нью-Йорку ж.

Вона позіхає. Уявляю, як вона потягується на якійсь прибережній терасі, а шовкове кімоно розвівається довкола неї.

— Не в Нью-Йорку. У Парижі, — відповідає вона.

Що ж, це пояснює її здатність вести розмову о цій порі.

— Я думала, ти їдеш сьогодні ввечері? — у мене в телефоні записаний її рейс: UA 57. Вилітає з Ньюарка о 18:40.

— Я поїхала швидше, — пояснила вона. — Тато хотів сходити на вечерю сьогодні ввечері. Щоб перемити мамі кісточки, певна річ, — вона робить паузу, і я чую, як вона чхнула. — Що робиш сьогодні?

Чи знає вона про сьогоднішній вечір? Гадаю, Девід сказав би їй. Може, він так і зробив, але вона теж не вміє зберігати таємниці — особливо від мене.

— Спершу важлива співбесіда для моєї кар'єри, а потім ідемо на вечерю.

— Ага. Вечеря, — говорить вона. Точно щось знає.

Я вмикаю телефон на гучний зв'язок і розпушую волосся. Знадобиться сім хвилин, щоб висушити його феном. Я дивлюся на годинник: 8:57 ранку. Ще купа часу. Співбесіда лише об одинадцятій.

— Я ледь не зателефонувала до тебе три години тому.

— Ну, було б трохи зарано.

— Але ж ти все одно відповіси, — каже вона. — Ненормальна.

Белла знає, що я не вмикаю телефон на ніч.

Ми були найкращими подругами, відколи нам виповнилося сім.

Я була милою єврейською дівчинкою з Мейн Лайн⁴ у Філадельфії. Вона, натомість, — французько-італійська принцеса, чії батьки влаштували таку вечірку на тринадцятий день народження, що затьмарила би будь-яку Бат Міцву⁵. Белла — розпечена, примхлива і неймовірно чарівна. І не лише я так думаю. Куди б вона не пішла, люди падають їй до ніг. Вона легко дарує любов усім довкола. А ще вона дуже тендітна. Тоненька оболонка тіла ледве утримує всі її емоції та повсякчас загрожує вибухнути.

Банківський рахунок її батьків був чималим та доступним, а от їхній час та увага — ні. У дитинстві вона практично жила в моєму домі. Ми завжди були разом.

— Беллс, я мушу йти. У мене сьогодні співбесіда.

— Точно! «Вахтер»!

— «Вахтелл».

— Що ти вдягнеш?

— Мабуть, чорний костюм. Я завжди його одягаю, — подумки перебираю речі в шафі, хоча вже давно обрала той костюм, щойно мені зателефонували.

— Чудово, — безпристрасно пробурмотіла вона, і я уявляю, як вона морщить свій маленький носик, наче вловила якийсь неприємний запах.

— Коли повертаєшся? — запитую я.

— Мабуть, у вівторок, — відповідає вона. — Але я ще не знаю.

Реналдо, напевно, зустрінеться зі мною, і тоді ми поїдемо на Рив'єру

на декілька днів. Ти навіть не уявляєш, як там класно в цю пору року. Ні душі навколо. Усе довкола у твоєму розпорядженні.

Реналдо. Я вперше чую це ім'я. Гадаю, він був до Франческо, піаніста, і після Маркуса — режисера. Белла завжди в когось закохана, повсякчас. Але її романи, хоч які бурхливі та драматичні, ніколи не тривають довше кількох місяців. Вона рідко, бодай раз, називала когось своїм хлопцем. Думаю, востаннє таке було ще в коледжі. А як щодо Жака?

— Розважайся, — кажу я. — Напиши мені, коли приземлишся, і надішли фотографії, особливо Реналдо, для моїх матеріалів, ну, ти знаєш.

— Так, матусю.

— Люблю тебе, — кажу я.

— А я тебе ще дужче.

Я сушу волосся феном і розпускаю його, проводячи плойкою по лінії росту і кінчиках, щоб воно не кучерявилося. Надіваю маленькі сережки-перлинки, які батьки подарували мені на випускний у коледжі, та мій улюблений годинник «Мовадо», який Девід подарував мені минулого року на Хануку⁶. Чорний костюм, щойно з хімчистки, висить на дверцятах шафи. Коли я його одягаю, то під низ обираю червоно-білу сорочку з рюшами, заради Белли. Невеличкий яскравий штрих, проблеск життя, як вона б сказала.

Я повертаюся на кухню і роблю невеличкий пірует. Девід не надто просунувся в зборах. Він точно бере вихідний.

— Що скажеш? — запитую я.

— Тебе прийнято, — каже він. Потім кладе руку мені на стегно і легенько цілує в щоку.

Я усміхаюся йому.

— Такий план, — відповідаю я.

*

У «Сардж» очікувано порожньо о 10 ранку — це місце для того, щоб заскочити по дорозі на роботу, тож мені знадобилося лише дві хвилини і сорок секунд, щоб отримати свій бейгл із сигом.

Зазвичай я їм на ходу. Іноді стою за столиком біля вікна. Табуретів немає, але завжди знайдеться місце, куди можна прилаштувати сумку.

Місто, прикрашене до свят. На вулиці горять ліхтарі, а морозець уже намалював свої візерунки на вікнах. Надворі близько тридцяти

градусів⁷, а це практично теплінь за зимовими стандартами Нью-Йорка. Снігу ще не намело, а це значно полегшує прогулянку на підборах. Поки що все гаразд.

Я приходжу до штаб-квартири «Вахтелл» за чверть одинадцята. Мій шлунок починає бунтувати, і я викидаю решту сніданку. Ось і все. Те, заради чого я працювала останні шість років. Ну, насправді, останні вісімнадцять років. Кожен тест для підготовки до SAT⁸, кожен урок історії, кожна година підготовки до LSAT⁹. Нескінченне зубріння до другої години ночі. Щоразу, коли мене вичитував партнер за те, чого я не зробила, або ж лаяв за те, що зробила, кожне зусилля підводило, готувало мене саме до цього моменту.

Я викидаю жуйку. Роблю глибокий вдих і заходжу в будівлю.

Перехрестя 51-ої та Вест-52-ої вулиць величезне, але я точно знаю, у які двері мені потрібно увійти та біля якої стійки охорони мені потрібно відмітитися (вхід на 52-ій, стійка прямо навпроти).

Я прокручувала цей ланцюжок подій у себе в голові безліч разів, наче репетицію балету. Спочатку двері, потім поворот, потім ліворуч і швидка пробіжка по сходах. *Раз, два, три, раз, два, три...*

Двері ліфта відчиняються на тридцять третьому поверсі, і я затамовую подих. Я відчуваю енергію на смак, наче цукерку на язичку, коли дивлюся на людей, що заходять і виходять зі скляних конференц-залів, наче масовка в серіалі «*Форс-мажори*», найнята на сьогодні — спеціально для мене, щоб насолодитися переглядом. Усе довкола буває життям. У мене виникає відчуття, що хоч коли знайди сюди, у будь-яку годину чи день тижня, то побачиш саме таку картину. Опівночі в суботу, у неділю о восьмій ранку. Це світ поза часом, що функціює за власним ритмом.

Це те, чого я прагну. Чого завжди жадала. Бути десь, де все невпинно нуртує. Бути оточеною темпом і пульсацією величі.

— Міс Кохан? — молода жінка вітається зі мною. Вона одягнена в сукню-футляр від «Банана Репаблік», без піджака. Вочевидь, секретарка. Я знаю, тому що всі юристи у «Вахтелл» зобов'язані носити костюми. — Прошу сюди.

— Дуже дякую.

Вона проводить мене через увесь офіс. Я бачу кожен куточок, кожен кабінет як на долоні. Скло, дерево і хром. Наче наяву чути *шурхіт*

грошей. Вона веде мене до конференц-залу з довгим столом із червоного дерева. На ньому стоїть скляна карафа з водою і три склянки. Я вловлюю цей делікатний та промовистий натяк. Тут буде два партнери для співбесіди, а не один. Це, звісно, добре. Я знаю свою справу як своїх п'ять пальців. Можу навіть намалювати їм план їхніх офісів. Я впораюся.

Минає дві хвилини, потім п'ять, а потім десять. Секретарка давно зникла. Я саме хотіла налити собі води, коли двері відчиняються і входить Майлз Олдрідж. Перший у своєму класі в Гарварді. «Єльський юридичний часопис». І старший партнер у «Вахтелл». Він — легенда, а зараз він в одній кімнаті зі мною. Я різко вдихаю.

— Міс Кохан, — каже він. — Радий, що ви змогли прийти на зустріч.

— Звичайно, містере Олдрідже, — відповідаю я. — Приємно познайомитися з вами.

Він зводить брови. Точно вражений, що я знаю його ім'я без усякої підказки. Три бали.

— Прошу? — він жестом пропонує мені сісти, і я сідаю. Потім наливає нам по склянці води. Інша склянка стоїть на місці. — Отже, — каже він. — Почнемо. Розкажіть мені трохи про себе.

Я відповідаю завченими фразами, які відпрацьовувала, відточувала і формувала останніх кілька днів. Із Філадельфії. Мій батько володів бізнесом, пов'язаним із освітленням, і коли мені ще не було й десяти, я допомагала йому з контрактами в офісі. Для того, щоб розсортувати документи і підшити, як годиться, мені доводилося трохи вчитуватися в них, і я закохалася в усе це: в організацію, у те, як слова — прості та правдиві — не підлягали обговоренню. Це було схоже на поезію, але з конкретним змістом — з дієвою силою. Я знала, що це те, чим я хочу займатися. Я вступила на юридичний факультет Колумбійського університету і закінчила його другою у своєму класі. Я працювала клерком у Південному окрузі штату Нью-Йорк¹⁰, перш ніж прийняти те, що завжди знала, — я хочу бути корпоративним юристом. Я хотіла займатися юридичною практикою, у якій високі ставки, динаміка, неймовірна конкуренція і, звісно, можливість заробляти багато грошей.

Чому?

Тому що це те, для чого я народилася, чому я навчалася, і це те, що привело мене сюди сьогодні, туди, де мені судилося бути. До райської

брами. Їхньої штаб-квартири.

Ми переглядаємо моє резюме, пункт за пунктом. Олдрідж напрочуд скрупульозний, що мені на руку, бо це виграє мені більше часу, щоб розповісти про свої досягнення. Він запитує мене, чому я вважаю, що підійду для цієї роботи. Я розповідаю йому, що коли вийшла з ліфта і побачила весь цей нескінченний рух, усю цю шалену метушню, відчула себе, наче вдома. Я не перебільшую, і йому це відомо. Він сміється.

— Ця робота жорстка, — каже він. — Їй немає кінця-краю, як ви розумієте. Багато хто не витримує.

Я складаю руки на столі.

— Запевняю вас, — відповідаю йому — Це не буде проблемою.

І тоді він ставить мені класичне запитання. Те, до якого ти завжди готовий, бо його завжди запитують:

Де ви бачите себе через п'ять років?

Я вдихаю, а потім даю йому вичерпну відповідь. І не лише тому, що я практикувалася, а я і справді практикувалася. А тому, що це правда. Я знаю. Завжди знала.

Я працюватиму тут, у «Вахтелл», старшим юристом. Я буду найбільш затребуваною серед колег у справах зі злиття та поглинання. Я неймовірно ретельна та немислимо ефективна; наче скальпель. Із часом я буду на посаді молодшого партнера.

А поза роботою?

Я буду одружена з Девідом. Ми житимемо в Грамерсі, поруч із парком. У нас буде кухня, яка нам до вподоби, і достатньо місця на столі для двох комп'ютерів. Щоліта ми їздитимемо в Хемптонс, іноді в Беркшир, на вихідні. Коли я не в офісі, звісно.

Олдрідж задоволений. Я бачу, що він у мене на гачку. Ми потиснули одне одному руки, і секретарка повертається, проводить мене через кабінети до ліфтів, які знову доставляють мене на землю до простих смертних. Третя склянка була просто для того, щоб збити мене з пантелику. Гарна спроба.

Після співбесіди я їду в центр міста, до «Реформейшн», одного з моїх улюблених магазинів одягу в Сохо. Я взяла вихідний на роботі, і зараз лише обід. Тепер, коли співбесіда закінчилася, можу перемкнутися на сьогоднішній вечір, на те, що от-от станеться.

Коли Девід сказав мені, що забронював столик у «Рейнбоу-рум», я одразу зрозуміла, що це означає. Ми говорили про заручини.

Я знала, що це буде цьогоріч, але думала, що це станеться влітку. Свята — це просто божевілья, а зима для Девіда — час, коли він дуже зайнятий на роботі. Але він знає, як сильно я люблю місто у святкових вогниках, тому це станеться сьогодні ввечері.

— Ласкаво просимо до «Реформейшн», — каже продавчиня. На ній чорні широкі штани та обтисла біла водолазка. — Чим я можу вам допомогти?

— Мені сьогодні освідчатся, — кажу я. — Тож мені потрібно щось відповідне.

Вона розгубилась на частку секунди, а потім її обличчя засяяло.

— Який важливий момент! — вигукнула вона. — Нумо подивимось. Маєте щось на прикметі?

Я забираю гору лахів у приміряльню. Спідниці та сукні з низькою спинкою і пара червоних шовкових штанів з відповідним вільним топом. Я одягаю червоне вбрання першим, і воно просто ідеальне. Драматично, але стильно. Серйозно, але з легкою ноткою епатажу.

Я дивлюся на себе в дзеркало. Простягаю руку.

У голові витає думка: «Сьогодні. Сьогодні ввечері».

² Ідеться про штати Нью-Йорк, Нью-Джерсі та Коннектикут.

³ Богиня шикса — термін, який часто використовують для опису жінки чи дівчини, що є не єврейкою, та викликає певне зацікавлення чи захоплення.

⁴ Мейн Лайн — великий район в околицях Філадельфії, назва якого походить від назви залізниці, що крізь нього пролягає.

⁵ Бат Міцва — в юдаїзмі прийом 12-річних дівчаток до дорослого юдаїстського об'єднання.

⁶ Ханука — юдейське свято, що триває вісім днів та ночей, у пам'ять очищення Єрусалимського храму, освячення жертовника і поновлення храмової служби.

⁷ 30 градусів за Фаренгейтом — приблизно один градус вище нуля за Цельсієм. Шкалу Фаренгейта використовують у побуті в кількох країнах, включно зі США.

⁸ SAT — стандартизований тест для вступу до коледжів у США.

⁹ LSAT — стандартизований тест для вступу на юридичний факультет в університетах США.

¹⁰ Південний округ штату Нью-Йорк — федеральний окружний суд для Південного округу штату Нью-Йорк, США.

Розділ другий

«Рейнбоу-рум» міститься на шістдесят п'ятому поверсі Рокфеллер-плаза, тридцять. Він може похизуватися званням одного з найвищих ресторанів із краєвидом на Мангеттені, а з його чудових вікон і терас можна побачити Крайслер-Білдинг та Емпайр-Стейт-Білдинг, що височіють на тлі міського горизонту. Девід знає, що я обожаю цей пейзаж. На одному з наших перших побачень він привів мене на захід, що відбувався на даху музею Метрополітен. Там виставляли деякі роботи Річарда Серра і сонячне світло створювало ілюзію, наче гігантські бронзові скульптури палають у вогні. Це було два з половиною роки тому, однак він не забув, як мені там сподобалося.

Зазвичай «Рейнбоу-рум» зачинений для приватних заходів, але протягом тижня вони відчиняють свої двері для обраних клієнтів. Через те, що «Тішмен Спаєр», де працює Девід, є власником і володіє «Рейнбоу-рум» та нерухомістю поблизу, бронювання передусім доступне для працівників. Зазвичай сюди неможливо потрапити, але коли йдеться про освідчення...

Девід зустрічає мене в барі «Сиксті-Файв», коктейль-лаунжу, що примикає до ресторану. Тераси зараз закриті, тож, незважаючи на те, що надворі холодно, люди все одно мають змогу насолоджуватися неймовірним краєвидом.

Девід використовував прикриття «щойно повернувся з офісу», тож ми вирішили зустрітися там. Коли я прийшла, щоб переодягнутися, його не було вдома, тож я припускала, що він робив останні приготування, або вийшов прогулятися, щоб угамувати нерви.

Девід чекав, одягнений у темно-синій костюм, білу сорочку та рожево-блакитну краватку. У «Рейнбоу-рум», звісно, піджак невід'ємний.

— Ти маєш дуже гарний вигляд, — зауважила я.

Я знімаю пальто і подаю йому, демонструючи свій полум'яно-червоний ансамбль. Досить зухвало, як на мене. Він аж присвиснув.

— Ти приголомшлива, — каже він. Потім передав моє пальто порт'є, що проходив повз. — Хочеш випити?

Він вовтузиться з краваткою, і я, звісно, розумію, що він нервує. Це так зворушливо. До того ж, здається, його чоло трохи спітніло. Він точно прийшов сюди пішки.

— Авжеж, — відповіла я.

Ми підходимо до бару. Замовляємо два келихи шампанського. Виголошуємо тост. Девід дивиться прямо на мене широко розплющеними очима.

— За майбутнє, — кажу я.

Девід випиває пів келиха.

— Не можу повірити, що я ще не спитав! — вигукнув він. Потім проводить долонею по губах. — Як усе пройшло?

— Я їх підкорила, — я тріумфально відставила келих. — Усе пройшло як по маслу. Краще й бути не могло. Олдрідж проводив співбесіду власною персоною.

— Не може бути. Які в них терміни?

— Він сказав, що вони повідомлять мені до вівторка. Якщо я отримаю роботу, приступлю одразу після свят.

Девід робить іще один ковток. Кладає руку мені на талію і легенько стискає.

— Я так тобою пишаюся. Ще на крок ближче.

Той п'ятирічний план, який я виголосила Олдріджу, не лише мій, він *наш* із Девідом. Ми придумали його через шість місяців після нашого знайомства, коли стало очевидно, що між нами все серйозно. Девід піде з інвестиційного банкінгу і почне працювати в хедж-фонді — більше перспектив та менше корпоративної бюрократії. Ми навіть не сперечалися про те, де хочемо жити — для нас обох це завжди був район Грамерсі. Усе інше обговорювалось плавно й неспішно. Ми ніколи не заходили в глухий кут.

— Справді.

— Містере Розен, ваш столик готовий.

За нашими спинами чекає чоловік у білому фраку, який виводить нас із бару, далі по коридору, у бальний зал.

Досі я бачила «Рейнбоу-рум» лише у фільмах, але це місце розкішне, насправду ідеальне для заручин. Круглі столики стоять витонченими рядами довкола круглого танцмайданчика, де над головою висить сліпуча люстра. Ходять чутки, що танцювальний майданчик поволі обертається. Вигадливі квіткові композиції, що

нагадують про весілля, прикрашають залу. Тут панує святкова, старосвітська атмосфера. Жінки в хутрі. Рукавички. Діаманти. Запах хорошої шкіри.

— Прекрасно, — зітхаю я.

Девід притискає мене до себе і цілує в щоку.

— Ми ж святкуємо, — каже він.

Офіціант відсуває для мене стілець. Я сідаю. Біла серветка вишукано і граційно лягає мені на коліна.

Плавні, легкі ноти Френка Сінатри розливаються кімнатою. Виконавець м'яко й ніжно наспівує в кутку.

— Це вже занадто, — кажу я. Як на мене, тут просто бездоганно. Це саме те, що треба. Він знає. Тому Девід — це Девід.

Я б не сказала, що я романтична натура. Але я вірю в романтику, тобто, вірю, що варто зателефонувати, щоб запросити когось на побачення, замість того, щоб надсилати смс, вірю, що потрібно дарувати квіти після сексу, і насолоджуватися Френком Сінатрою на заручинах. Вірю в магію Нью-Йорка в грудні.

Ми знову замовляємо шампанське, цього разу пляшку. На мить у мене завмирає серце від здогадки, скільки коштуватиме цей вечір.

— Не переймайся цим, — каже Девід, читаючи мої думки. Мені це в ньому так подобається. Він завжди знає, про що я думаю, тому що ми завжди на одній хвилі.

Бульбашковий напій приносять. Він прохолодний, солодкий і хрусткий. Наш другий келих швидко порожніє.

— Потанцюємо? — запитує мене Девід.

На паркеті я бачу дві пари, які гойдаються під «All the Way».

У добрі чи погані роки, і весь час...

Раптом мені спало на думку, що Девід може взяти мікрофон. Він може зробити це в усіх на очах. За своєю натурою він не дуже публічна людина, але достатньо впевнений у собі і не боїться виступів. Мене бентежить така можливість. Від того, що каблучка опиниться в моєму шоколадному суфле, а він стане на коліно перед усіма присутніми.

— *Ти хочеш потанцювати?* — запитую я його.

Девід ненавидить танці. Мені доводиться вмовляти його на весіллях. Він гадає, що не відчуває ритму, і має рацію, але ж насправді так мало хлопців його відчувають, що це не має значення. Для молодих та вродливих немає неправильних рухів, хіба що сидіти сиднем.

— Чому б і ні? — каже він. — Ми ж тут.

Він подає мені руку, і я беру її. Поки ми спускаємося сходами до ротонди, пісня змінюється. «It Had to Be You»¹¹.

Девід обіймає мене. Дві літні пари схвально усміхаються.

— Знаєш, — говорить Девід, — я тебе кохаю.

— Я теж, — кажу я. — Ти ж знаєш.

Зараз? Це той момент, коли він стане на коліно?

Однак він продовжує повільно кружляти мене навколо ротонди. Пісня закінчується. Кілька людей аплодують. Ми повертаємося на свої місця. Раптом я відчуваю розчарування. Може, я помилилась?

Ми замовляємо страви. Легкий салат. Лобстер. Вино. Каблучка не красується на клешні омара і не чекає на дні келиха «Бордо».

Ми обоє пересуваємо їжу на тарілках вишуканими срібними виделками, але майже не їмо. Девіду, зазвичай балакучому, важко видушити хоч слово. Він весь час переставляє свою склянку з водою. *Просто зроби це, хочеться сказати йому. Я скажу «так».* Мабуть, мені варто викласти це своїми помідорами чері.

Нарешті принесли десерт. Шоколадне суфле, крем-брюле, торт «Павлова»¹². Він замовив усі три, але на жодному з них немає каблочки. Коли я піднімаю очі, Девіда немає навпроти. Тому що він тримає коробочку в руках, прямо біля мого стільця та став на коліно.

— Девіде.

Він хитає головою.

— Цього разу помовчи, гаразд? Просто дай мені закінчити.

Люди навколо нас перешіптуються і замовкають. За деякими сусідніми столиками телефони спрямовані на нас. Навіть музика стихає.

— Девіде, на нас дивляться, — але я усміхаюся. Нарешті.

— Денні, я кохаю тебе. Я знаю, що ніхто із нас не є особливо сентиментальною людиною і я не часто кажу тобі про це, але я хочу, щоб ти знала, що наші стосунки — це не просто частина якогось плану для мене. Я думаю, що ти надзвичайна і хочу будувати своє життя разом із тобою. Не тому, що ми однакові, а тому, що ми підходимо одне одному, і тому, що чим більше часу минає, тим складніше мені уявити своє життя без тебе.

— Так, — кажу я.

Він усміхається.

— Може, ти дозволиш мені поставити запитання.

Хтось поруч засміявся.

— Вибач, — кажу я. — Будь ласка, продовжуй.

— Деніелль Ешлі Кохан, ти вийдеш за мене заміж?

Він відкриває коробочку, а всередині — діамант у формі кушон, оточений двома трикутними каменями, закріпленими на простій платиновій каблучці. Стильний, лаконічний, елегантний. Це саме про мене.

— Можеш відповісти зараз, — нагадує він мені.

— Так, — кажу я. — Безумовно. Так.

Він піднявся і поцілував мене, а зала вибухнула оплесками. Я чую клацання об'єктивів, охання та ахання від доброзичливих відвідувачів.

Девід дістає каблучку з коробки і надіває мені на палець. Їй потрібна секунда, щоб перебратися через суглоб — мої пальці набрякли від шампанського, — але коли це стається, каблучка сидить так, ніби була там завжди.

Невідь-звідки з'являється офіціант із пляшкою.

— Подарунок від шеф-кухаря, — каже він. — Вітаю!

Девід сідає назад. Він тримає мене за руку через стіл. Я роздивляюся каблучку, повертаючи долоню туди-сюди у світлі свічки.

— Девіде, — кажу я. — Вона розкішна.

Він усміхається.

— Тобі так пасує.

— Це ти вибрав?

— Белла допомогла, — зізнався він. — Я хвилювався, що вона зіпсує сюрприз. Ти ж її знаєш, вона нічого не може від тебе приховати.

Я усміхаюся. Стискаю його руку. Він має рацію, але я не повинна йому нічого казати. У цьому й полягає секрет стосунків: не обов'язково говорити все.

— Я й гадки не мала, — кажу я.

— Мені шкода, що це було так публічно, — говорить він, показуючи довкола. — Я не зміг утриматися. Це місце просто створене для такого моменту.

— Девіде, — кажу я. Дивлюся на нього. Мого майбутнього чоловіка. — Я хочу, щоб ти знав — я витримала б іще з десятків публічних пропозицій, якби це передбачало, що я вийду за тебе заміж.

— Ні, не витримала би, — заперечив він. — Але можеш переконувати мене в чому завгодно, бо це одна з тих речей, які мені в тобі подобаються.

*

Через дві години ми вже вдома. Голодні і захмелілі від шампанського та вина, ми нахилися над комп'ютером, замовляючи тайську їжу зі «Спайс» онлайн. Це так схоже на нас. Протринькати сімсот доларів на вечерю, а прийшовши додому, їсти смажений рис за вісім баксів. Я б нізащо у світі не змінила цю традицію.

Я хочу вдягнути спортивні штани, як зазвичай, але щось мені підказує, що не варто — не сьогодні, не зараз. Якби я була іншою, кимось іншим, Беллою, наприклад, у мене була б відповідна спідня білизна. Я б купила її на тижні. Одягла би бюстгальтер, що пасував би до трусів і красувалася у дверях. До дідька пад тай¹³. Але тоді б я, мабуть, не була заручена з Девідом.

Ми не дуже часто вживаємо алкоголь, тож шампанське і вино добряче вдарили нам у голову. Я відсуваюся вглиб дивана. Потім кладу ноги на коліна Девіду. Він стискає мої ступні, розминаючи ніжну ділянку, до якої каблучки просто безжальні. Я відчуваю, як дзижчання в моєму шлунку переміщується вгору до голови, аж поки мої очі не затуляються, наче завіса. Я позіхаю. За мить я вже провалилася в сон.

¹¹ It Had To Be You — “Це мала бути ти” — пісня Френка Сінатри.

¹² Торт “Павлова” — торт-безе зі свіжими фруктами.

¹³ Пад тай — страва тайської кухні, зі смаженої рисової локшини з сумішшю соусів та додаванням паростків й овочів.

Розділ третій

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ